

Kom Eremit, och om du hyser Nöd, om du
 bröf, så för mig till den lilla kyrkan i
 någon trösk.
 2. Du medan jag här vägen söker, och trösk-
 lös villkär, sig villas stegs längd förder
 hvarje sig jag tar.
 3. Ad mig! hörs Eremiten svaret, den spöke-
 vittas ber; och den olyckliga plågar vara, den som-
 mer ber förder.
 4. Nej, för behöfver barn min hunda du al-
 berg sturen var; Min ringa spöke plågar stunda,
 som ber sin bening bar.
 5. Gili mig och glöm i guld din munda; Min
 hus ständes sig; En lång af balm, en lätlig söda
 jag dela vill med sig.
 6. Jag aldrig mer och frig förtärlar Mer
 kogens fria bar; Der väntas som mitt lif berwarar,
 Minn beras stunda lät.

Den Tredje:

3. Du vil, att tvångens lagor följa, jag kastar
 mätte säga: Du, — Der lufwa: Du! vi mer ej
 böja Nät wi allena, och under till. Om någon
 svarstuf vill mig så illa, liksom armad wälsamt
 flita mig, — Du tänner ej den lufwa wille, Der
 släpper-rus, som sätter mig vid sig. —
 4. Jag lufwa vill en Amors pil, Den mig
 som gaf mitt hjerta tag; Den lufwa bild, der erub-
 hwitar, Der lufwa wille och bitt bebag. Nej, du en
 gång jag swar sig: stundarna! Minn beras lufwa, som
 lufwa stund mig, Att wanner på min alstarinna
 Etall aldrig tillas för en ann' än sig. —

75107

Syra utmärkt wakra samt alldeles nya

Kärleks-Biser,

Den Första:

Ad, Robert! grym är stillna'ns
smärta ic.

Den Andra:

Den Gud, som öfwer allt man
dyrkar, ic.

Den Tredje:

Kom Eremit, och om du hyser ic.

Den Fjerde:

Förgåt ej mig — O Flicka! som
jag tänker ic.

Stockholm, Kongl. Ordens-Boktryckeriet, 1838.
 Lilla Nygatan. N:o 11.

40. Wi stä ej mer hwarannan mista; Allt
 qwal är nu förbi; Den stund som en gång blir den
 sista Skäl också Edwins bli.

Den Fjerde:

Förgåt ej mig — O flicka! som jag tänker Min
hand mitt hjerta ålskande och såg, Om någon gång
du på din ålskling tänker; Förgåt ej mig, Förgåt
ej mig!

2. Förgåt ej mig när inwid rosenhåden, Din
hwhita arm fring blomman bidd är sträckt, Du
fänner bäst den blomman inwid håden, Du för
mig rådt, du för mig rådt.

3. Förgåt mig ej, när Ynglingar i löga Dig
drans frans med röda hjertan ger; Då ljust och
öm, min bild dig höres fråga: Mins du mig mer?
Mins du mig mer?

4. Förgåt mig ej, när efter långa åren, Min
ansigts bild så helt förändrat sig; När tiden strätt
de gläsa silfverhåren — Förgåt ej mig! Förgåt ej
mig!

7. Et berna balle mig sedan rådt; När
 kungaren är som först En sorg med frust den lufwa
 pläder och sådan all min terti.
 8. Som wäntringeman din sorg går öfwer,
 Allt fortstärkt smärte förder. Hur lutt är det man be-
 höfwer, Och det blott några år!
 9. Som när uppå den terta forden En frust-
 som bogs går ned, Adar yngling uppog befa erben,
 Och följer iadlam med.
 10. Dypet in i stegen de vå gingo, Der snapp
 man bunden sig, Tillas ändlig de i sigte hingo, Dwar
 lilla bunden lag.
 11. Som här ej rita staret gömdes Till min-
 stes rerti, En halldert med en klinta bömber Till-
 rådtlig stängt ge.
 12. En snipwa ris på spikeln kastas, Com
 smär i löga går; Der lutt borb med frust luffas;
 Men glädes allte nu.
 13. Kom nu din wän, Ad Eremiten Och lät
 betymer sig; Minn borb är stätt, min werte är li-
 tem, Min glädes allte nu.
 14. Min regne borb mig wänligt smär, Och
 spisan som du borb, Och fatten som på golfwer lutt,
 Minn borb iadlam ge.
 15. Den några sager sin berritar, Att roa
 borem med, Min ingenting borb ero luttar, Och
 tatar tillra ut.
 16. Dens luttar Eremiten rora, Minn an ban
 stift vill tre; Dwar fan, o yngling, så förtärla Din
 munnerbort och ro?
 17. Sam bände luttan sig förtärla, Och sig
 vill ormod bört, Sam bände wänstapelligt man beru-
 tit, Ell' regnen färlit glöm.

18. Men att! hvar är för lydan frälsare?
 Den är en hängig dunt; De sålångt vi för hvarne
 bästa, som tiggas om det gull.
 19. Och hvar är wälskap? Jo, en wisa, hwar-
 wid man sommar på; En röst, som på en flö-
 ra; Men allertig wärstam är.
 20. Och kärlek? att! hwar är det annat, An-
 blott de stannas stäm; Hur skall det wä-
 nat, de det som de wänt!
 21. Olycklig den af det wärstas Att wärstas
 deras tro; Lycklig ej på jorden triffas, Om ej i
 enstans be.
 22. Den eld ur deras ögon strölar, Stycken,
 ja föner sty; Men det är en redbad wälar. Hvar
 främlings blicka by.
 23. Och hwar är det som man ser i den, De en
 förstening ge, Lige de förstening morgon-lidar, Som
 enet seken le.
 24. Och sålångt blick sig i enstans blicker Och
 enstans blicker; Och snart det blicka upphör de-
 ter, Att det en blick war.
 25. Götat sed hon, jag det plagar, Och så-
 rer det tro, De jag det rum, och jag, De
 ni och himlen be.
 26. Jag sålångt stulle wissa blicka Det som
 min ro först, Men sorg och ängst mig förställa, Ej
 upstannad lätning gör.
 27. En Zerb, som prästlig seken först, Hvar
 mig en blick för; Och det och riket mig tillhö-
 re, Som enda blick war.
 28. Att mig ur hans armar wäna, Att
 blickens ungdom guld; Och de som wäl förställa him-
 na till det blick jag så?

29. En talrik friarsked sig krökte; Hwar en
 mig såg blick får; Men allt som deras tal sig öfste,
 Blev jag allt mera twär.
 30. Bland dem som emast för mig brunno
 War unga Edwin en; Men att! det emma suckar
 sunno Ett hjerta hårdt som sten.
 31. Han inga gods och pengar ägde; Men
 uti dygd och wett Han ganska mycket öfwerwägdde
 Hwar yngling som jag sett.
 32. Hans drögt den ädla ensald röjde, Som
 hjertats pydnad war; Och ödmjukhet än mer upp-
 höjde Den eld han för mig bar.
 33. Med sålångt högmed jag försökte Att seg-
 ra hwarje dag; Ju mera sig hans ömhet öfste, Ju
 mera kall war jag.
 34. Hans hjerta rent och obefläckadt Får mi-
 na sötter lög, Till det det allt för mycket gånadt
 Ej mer förhoppning jag.
 35. I tyfhet han mig öfwergefwit Att glöm-
 ma mitt färd; Men ångtan har hans bane blif-
 wit, Som ruckat för mig sagt.
 36. Nu skall mitt lif det qual betala: I
 grettan der han lög, Skall jag med Edwin stugga
 tala, Liffem jag Edwin såg.
 37. Jag samma ödemark wäl wälja, Och dö
 på samma sätt; Mitt uela lif mig blott skall qual-
 ja; Och döden bli mig lätt.
 38. Nej aldrig! hörs han henne swara Med
 en och liflig röst: An! himlen Edwin tåts bewara
 Till angelinas tröst.
 39. Så se då, emma alfarinna, Din Edwin
 åter här; Här skall du honom åter sinna Mer om
 och mera får.

Den Andra:
 1. En Gud, som blicker allt man blickar, Som bin-
 deln för sitt öga här, Som liffens färd och smär-
 ta urtar, Som hjertat förar och förar: Den Gud,
 min blick, Ena alfarinna! En lag att blicka ålaga
 mig. Ena ligg reder skall en sinna I ena blicka,
 som blick för sig. 2. Bliet en min färdet wäl bewara, Ju blott
 för sig mitt hjerta här, Jag ej för andra wäl färe
 klara Den färd, som ligger jag färd färd. Men
 någon annu En alfarinna minna, Men blicka blick
 beg blicka wäl för mig: Den som mitt hjerta blick
 temna, Den enstas blick färe för sig. 3.

4. När föna glider dig omswäwa, Tänk på
 din sorgsna flida här, Som ej sin oro mågtar qwä-
 wa, Ty man är swag då man är får. Du skall ej
 dela hennes smärta, Hon lider gerna den för dig,
 Blott lek ej med ett färdet hjerta Och såstän lydlig,
 glöm ej mig. 5. Kom Robert till Elises hjerta Annu en
 gång, och hon är nöjd. O kärlek! bittert då din
 smärta betalar för ena blicks färe. Men allertig
 minna det förstannat, Att ständiga alfarinna färe
 gåt ej mig. 6. Bliet ej en wäl i blicka blickar, För dig
 ben gerna glömde sig, Den blicker an i blicka färe,
 bort i en enstas färe. Och så blicka blicka blick
 blicka blickar, Men den förstening färe sig; Men
 blicka blickar, på sitt blick blickar, Bliet blickar, om en
 glömde mig. 7. De blickens färe blickar blicka blick
 nem blickens färe blickar, Skall sig min blick för
 öger blickar, Jag gerna färe och lög blick. Men
 estionstannan färe blickar Och stuggan färe blickar: Den
 gens sig, De blicka blick mig. 8.

Den Första:

1. Robert! gynn är färdens smärta, Skänk din
 Elise annu en enda tröst, Och tryck det emma, sorgs-
 na hjerta Annu en gång emot ditt bröst! Du snart
 till andra land försvinner, Dit stränga pligter kalla
 dig, Så fort att knäppt jag repa hinner: Min al-
 fader! förglöm ej mig. 2. Glöm icke, under annan himmel, Den för
 dig glömde hwarje stätt, Som blicker an i werldens
 hwimmel Med dig i stuggans stätt satt! Min blick
 med wällust wid behagen lypa ditt anlet fäste sig.
 Nu lider den af sorg betagen, Och hwiflar ett: för-
 gåt ej mig. 3. Naturen all sin fönhet saknar, Då du mig
 öfwergefwit har, Och sinner, när jag sorgsen wagnar,
 Ej blemman frist, ej himlen klar; Ej seglarne ge
 swar i lunden, Som sordom då jag sjöng med dig.
 Blott nådtergaln wid midnattstunden Med dig tyds
 säga: glöm ej mig. 4. När föna glider dig omswäwa, Tänk på
 din sorgsna flida här, Som ej sin oro mågtar qwä-
 wa, Ty man är swag då man är får. Du skall ej
 dela hennes smärta, Hon lider gerna den för dig,
 Blott lek ej med ett färdet hjerta Och såstän lydlig,
 glöm ej mig. 5. Kom Robert till Elises hjerta Annu en
 gång, och hon är nöjd. O kärlek! bittert då din